

KÁLMÁN LILI
MUNKANÉLKÜLI
NAPLÓJA

AZ
"ÖRÜLET
HATÁRÁN

*fine
selection*

„Friss és önironikus, szórakoztató,
katasztrófaturisztikus krónika a munkakeresés labirintusában.”

– Rácz Zsuzsa, író (*Állítsátok meg Terézanyut!*)

F E K E T E J U D I T

FEKETE JUDIT

AZ
ŐRÜLET
HATÁRÁN

KÁLMÁN LILI MUNKANÉLKÜLI NAPLÓJA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Április 19., kedd

A munkahelyi pszichológus azt mondta, fontos, hogy az ilyen feszült helyzetekben is őszinték legyünk, és azonnal kimondjuk, amit érzünk. Mondtam neki, hogy ez egy lelketlen, szívtelen banda, hányingerem van az egész cégtől, és felőlem mindenki kinya... – mire közbevágott, hogy köszöni az őszinteségemet, és talán egyes esetekben egy napló is segíthet.

Úgyhogy mostantól naplót vezetek, hogy kiírom magamból a kirúgás okozta stresszt.

Rengeteg sztorit meghallgattam már a régi kollégáktól, hogy mi a munkahelyeken a kirúgás módja, és közben mindig arra gondoltam, velem ez nyilvánvalóan nem fog megtörténni. Hogy is történne, hisz ezer éve dolgozom itt, túléltem már két tulajváltást, egy csomó leépítéshullámot és pár kellemes vagy kellemetlen főnökcserét. Jól dolgozom, hasznos vagyok, és sokat tűrök.

Aztán, amikor az ember belép a tárgyalóba, ahova a főnöke hívta váratlanul, valami kamu megbeszélés címén, hirtelen összeáll a kép.

Ott álltam a kilincset szorongatva, még átfutott az agyamon, mintegy végső kapaszkodóként, hogy talán Erika, a háeres csak szeretne részt venni az éves marketingbüdzsé megtervezésében és a hírlevelek kiküldésének stratégiai kidolgozásában. Azért, mert itt ül ebben a tárgyalóban, ahova történetesen engem is behívtak, megbeszélés címén, még nem biztos, hogy ki akarnak rúgni. Mért is ne érdekelhetné a marketingtervem a háerest, nem igaz?

De aztán kitisztult minden. Így csinálják. Rajtaütésszerűen, hogy esélyem se legyen körbekürtölni, hogyan bánnak el velem.

Én pedig csak álltam ott bénán a laptopommal, és vártam, hogy túllegyünk rajta. A főnököm szomorú bólintással jelezte, hogy igen, a rémület az arcomon teljesen jogos. Állodogáltam tovább, gondoltam, minek pakoljak le, mondják ki, és hadd menjek.

De nem adják ám olyan könnyen a kirúgást sem! Pontos forgatókönyv van arra, hogyan történjen a méltatlan elbánás.

Foglalj helyet, hallgasd végig a bullshit szöveget kirúgásod okáról, majd azt is, hogy kell viselkedned ezután. Elmondják, mit és hogy kommunikálj a kollégáknak, mit mondj és mit ne mondj semmiképp, ha kiléptél a tárgyalóból. Elmondják, hogy kicsi ez a szakma, jobb, ha nem vágod el magad, hisz soha nem lehet tudni. Ne égess fel mindent magad mögött. (Gondolom, ez valami olyasmit jelenthet, hogy a kirúgás után ne mutass be minden bunkónak, aki alád tett, és ne küldd el a francba a pénzügyest, aki hat éven át szívatott.)

Hosszú percekig magyarázzák, hogy mennyire nehéz a gazdasági helyzet, és milyen kegyetlen időket él a cég, lesznek még olyan osztályok, amiket meg kell szüntetni. És hogy ne haragudj, amiért azonnali hatállyal küldenek el, az nem ellened van, hanem a fontos és sokat érő céges adatok védelmében. És hogy mennyire fáj nekik az egész. Napok óta nem alszanak, mert azon gondolkodnak, hogyan lehetne ezt valahogy máshogy megoldani, de sajnos erre nincs mód.

Komolyan, a végére egészen megsajnáltam őket. Végül is tényleg milyen nehéz lesz most nekik nélkülem.

Fogalmam sincs, miről beszéltek még ezután, Erika mondatai tömény masszává olvadtak össze, én pedig azon gondolkoztam, hogy vajon mit fog szólni a családom. Biztos aggódnak majd, minden

találkozásnál pénzt dugdosnak a zsebembe, és elkezdenek gazdag férjeket hajkurászni nekem, hogy a zátonyra futott karrierem és az előrehaladott életkorom (35!) miatt legalább ne haljak éhen.

Mire észbe kaptam, már aláírtam, és pakoltam a motyóm. És persze azt a csinos, kirúgós, nagy kartondobozt csak a filmekben osztogatják. Nekem csak egy tescós szatyor jutott, meg egy kölcsöntáska. És, hogy még varázslatosabb legyen a napom, alig egy órával a kirúgásom után felhívott az apám, hogy meghalt a nagyi. Bumm! Úgy kell nekem. A nagyi meg fentről röhög, mert ilyesmire is csak ő képes. Mindig is jól időzített.

És hogy mit csinál ilyenkor az ember? Hát leissza magát. De úgy istenesen.

Április 23., szombat

Pár nap masszív ivást, cigizést és tévénezést követően úgy döntöttem, nem sajnálom tovább magam, hanem megírom az önéletrajzomat, és elküldöm pár helyre.

Megnéztem a hirdetéseket, tulajdonképpen egyik állás sem érdekel igazán, de úgy érzem, illene villámgyorsan munkát találnom. Hacsak nem akarok újra a szüleimmel lakni. Nem mintha az olyan rossz megoldás lenne, de Jánossomorja azért nem egy világváros. És harmincévesen újra apámékkal tévézni esténként... Még a gondolat is megrémiszt. Persze, végighívhatom az ismerőseimet is, kuncsoroghatok munkáért, de egyelőre nem akarok erre a sorsra jutni.

Inkább jó irodistához hűen, alaposan utánaolvasok, mit is kell tudni az önéletrajzokról.

Szóval, az életrajz legyen ötletes, kreatív és egyedi. Meglepő, és felejthetetlen, de ne hivalkodó. A cég imidzsére szabott, rendezett és logikus, ugyanakkor izgalmas. Ne túl sok és ne túl kevés.

Csatoljak motivációs levelet is, amiben lehazudom a csillagos eget, hogy miért gyermekkori álmom, hogy egy számomra teljesen idegen csapat tagja lehessen, és kifejtem, miért pont én vagyok a hiányzó mozaik. De azért ne legyenek sablonos.

Semmiség, nekilátok.

Április 27., szerda

Negyedik napja küzdök az önéletrajzommal, főleg a fénykép kiválasztásával. Vajon ez normális?

Egy csomó minden elbizonytalanított. Állítólag tök mindegy, mit írok, lehetek akármilyen jól képzett, ha a képen a játékos antipatikus a munkáltatónak, máris a kukában landol. Így aztán az önéletrajzot még csak-csak összeraktam valahogy, de a képnél komolyan megakadtam.

Vajon jó az, ha mosolygok rajta? Mi van, ha túl magabiztosnak tűnök? Engem például zavarnak a túlságosan magabiztos emberek, teljesen befeszülök tőlük. Legyen az a kissé szomorkás? Végül is az együttérzés nem rossz... De ki akarna egy szomorú kollégát? Legyen inkább a fapofa. A fapofa az jó, abból még bármi kiszülhet. Egy fapofára, ha ránéz egy háeres, nem tudhatja, mit várjon. Ez akár kíváncsisággal is eltöltheti, míg egy vigyori inkább lüke, mint okos. Fapofa marad.

A képen egy zöld pólóban vagyok. Mi van, ha olyan helyre küldöm az önéletrajzomat, ahol ingben dolgoznak, és a túl laza ruha miatt nem kellek majd? Ez sok helyen igenis fontos, még akkor is,

ha a cégnek nincs semmi köze a divathoz. Ráadásul a zöld sem a legjobb választás. Legugliztam, a zöld szín harmóniát, szemtelenséget és termékenységet jelent. A harmónia még csak-csak elmegy, de a többi nem épp a munkáltatók álma.

Akkor inkább képmetszővel levágom a testemet, és beillesztem csak fapofát az önéletrajzomba.

Ja, ezt le kell írnom. A nap hívása Colosé volt.

Ő is a cégnél dolgozott, előttem pár hónappal váltak meg tőle. Hogy mit csinált, arról fogalmam sincs, soha nem láttam dolgozni. Általában a folyosón duruzsolt a kollégákkal, vagy a kávézóban ácsorgott. Extrém magassága miatt ragadt rajta ez a név, az igazira már nem is emlékszem. Nem voltunk nagy barátok, párszor elszívtunk egy-egy cigit, de akkor sem derült ki, mivel foglalkozik, annyi év után meg már csak nem kérdezhetem meg. Talán a főnökének sem volt tiszta, és pont ez lett a veszte.

Nagyon kúl hangon mondta:

– Szia, drágaságom! Hallom, téged is kipattintottak.

Szeretek más frissen kirúgottakkal beszélgetni, nem érzem olyan egyedül magam. Neki is rossz, nekem is – úgy jó, ha együtt fáj. Aztán tovább beszélt, olyan lehengerlő stílusban, hogy komolyan megirigyeltem. Ha seggfej akarnék lenni, pontosan így csinálnám.

– Figyi, lenne egy ötletem. Most, hogy téged kiraktak, lett egy csomó időd. Gondolom, nem akarsz a francos multiknak rabszolgáskodni többé, ugye?

– Hát, én... igazából még nem...

– Na. Akkor rád van szükségem. Figyelj, a pénz nem számít! Van tőkém, csak az ötlet legyen meg. Egy jó ötlet kell, és hasítunk. Lehetnénk mi a következő startup cég. Mit szólna?

Újabb tuti ajánlat. Amióta kirúgtak, ez a harmadik. Adjak el a barátaimnak edénykészletet, sajtreszelőt vagy aloe vera megapackot. Indítsunk vállalkozást, legyünk mi a legfrissebb startup, persze nulla forintból. Most meg a jó öreg *van pénz, csak az ötlet kell* szöveg.

Rutinosan kezeltem; higgadtan, üzleti hangon hümmögtem, mint aki abszolút tisztában van azzal, mit takar az ajánlat. Kereslek még ezzel kapcsolatban, még át kell gondolnom – mondtam, majd gyorsan letettem.

Az a szörnyű, hogy simán elképzelhető, hogy fél év múlva én fogok nála jelentkezni, hogy mégis startup akarok lenni. Vagy aloe verás mlm-ügynök. Nem mondanám, hogy nyugodt vagyok, ami a jövőmet illeti.

Április 28., csütörtök

Anya felhívott, hogy jövő héten lesz a nagyi temetése, úgyhogy haza kéne mennem. Azt mondtam, rendben van, de épp nem tudok beszélni, ezért le kell tennem.

Május 4., szerda

Nem mentem el a temetésre.

Anyáéknak azt mondtam, hogy lebetegedtem. Sajnálták nagyon, de megértették. Persze, most ideírhatnám, hogy tényleg fáj a torcom, meg ilyenek, de ha már naplóírásra adtam a fejem, hát őszinte leszek: nem akartam menni. Nem akartam magyarázkodni a családomnak, az ismerősöknek és barátoknak arról, hogy miért vagyok

munkanélküli. Nem akartam látni a szemükben a sajnálatot vagy a kárörvendést. És nem akartam a temetést sem.

Május 6., péntek

Két hete teszem a semmit, kilenc helyre küldtem be az önéletrajzomat. Valószínűleg túl jó lett, azért nem jelentkeznek. Épp egy új pozíciót hoznak létre miattam.

Május 7., szombat

Küldtem pár üzenetet a haveroknak, hogy aki tud marketinges munkát, szóljon. Lazán és trendin fogalmaztam, hogy véletlenül se tűnjön úgy, mintha a munkanélküliség problémát jelentene. Szinte füttyörésztem is közben. Hisz az olyan kúl dolog, amikor valaki úgy dönt, hogy valami újba vág. (Az viszont csöppet sem kúl, ha valakit kidobnak.)

Ezt írtam:

Sziasztok!

„Elég volt a megszokottból, valami újra vágyom” jeligével munkát keresek. Továbbra is marketing vonalon, szóval, ha láttok valami jópofát, szóljatok!

Köszöni!

A jópofa szón vacilláltam egy darabig, mert kicsit furcsa ebben a szövegkörnyezetben, de valahogy olyan könnyeddé teszi a levelet,

és meg is tudom magyarázni: mert, ugye, egy *jópofa munkát* kereső ember nem görcsös. Nem zavarja, ha épp nincs munkája, mert tisztában van az értékeivel, és magabiztos. Aki *jópofa munkát* keres, az szakmailag már rendben van, hiszen munkájában felfedezte azt, ami szórakoztatja. Szereti, amit csinál, és nem hajlandó megalkudni. Erős, magabiztos és általában a társaság középpontja. Hát, ilyen a *jópofa munkát* kereső ember.

És ez nem én vagyok.

Május 9., hétfő

Ma volt egy kapásom, ami egészen felvillanyozott. Mivel lehet, hogy hamarosan meglesz az új, friss, ropogós munkahelyem, le kell írnom, hogy kezdődött. Jó érzés lesz, ha majd visszaolvasom évek múlva.

Épp egy darab chipset próbáltam kiguberálni a kanapé mögül a távirányítóval (aki munkanélküli, ne pazaroljon), amikor megszólalt a telefon. Elhajítottam mindent, és gyorsan a mobilomhoz siettem.

– Üdvözlöm, Bálint Gergely vagyok, a Pinkstar ügyvezető igazgatója. Nem hívom rosszkor, Lili?

Kissé hivatalos, de mégis laza hang, egészen szimpatikus.

– Dehogy, pont jókor.

– Azért keresem, mert láttuk az önéletrajzát, és szeretnénk egy személyes találkozót önnel.

Miközben beszélt, arra gondoltam, hogy nehogymérem remegjen a hangom. Ha meghallja, hogy izgulok, úgy érzi majd, ő van nyeregben.

– Rendben, és mikorra gondoltak?

– Szerda tíz óra megfelel?

Mivel *természetesen* nem ülök otthon a bánatban dagonyázva, hanem napi szinten szednek szét a cégek az interjúikkal, nem vághattam rá azonnal, hogy jó. Kellett egy kis színjáték.

– Máris megnézem... hmm... pont jó, a tíz óra tökéletes.

– Rendben, akkor várom!

Nem bírok elaludni, képzeletben már a Pinkstar dolgozója lettem, és arról fantáziálgatok, mennyire jól jön ki, hogy pár hét alatt találtam munkát.

Tulajdonképpen miért ne találhatnék ilyen gyorsan? Hát hol van az megírva, hogy hónapokig, sőt, akár évekig kelljen munkát keresni?

Május 10., kedd

Senki nem mondta, hogy a munkanélküliség olyan, mint a menopauza. Kezdem nehezen viselni a sűrű hangulatingadozásokat. Egyszer üvöltve éneklek a kocsiban valamelyik top tízes slágert (memo: lehet, hogy el kellene adnom a kocsimat?), aztán meg ki sem kelek az ágyból. Néha azt érzem, enyém a világ, és most majd mindent bepótolok, eljárrok futni, zongorázni, világhírű író leszek, és megtanulok legalább két nyelvet, néha pedig ahhoz sincs erőm, hogy boltba lemenjek.

Ma reggel beugrott Shulcz.

Általános iskolás korunk óta elválaszthatatlanok vagyunk, ráadásul egy házban lakunk, a barátságunk pedig töretlen, pedig alapvetően nagyon is különbözünk. Shulcz Anna a becsületes neve, de az Annát túl komolynak tartja. Egy igazi energiacsomag, nagyszájú, nyers, sokszor elviselhetetlenül pokróc, és kiválóakat lehet vele veszekedni.

– Jesszus, mi történt? – morogtam.

Féltalomban tapogatóztam ki a konyhába, miközben ő szökdécselve jött utánam, mint Tigris a *Micimackó*ban.

– Találtam neked munkát! Na, ezt kapd ki! – kurjantotta, és miután szőke tincseit gyorsan lófarokba gumizta, előkapta a táskájából a laptopját, felnyitotta, és élém toltta.

De hiába meresztgettem a szemem, nem láttam, mire gondolhat. Idegenvezetőt, sofőrt, bolti eladót és projektmenedzsert kerestek. Vajon melyiket szánta nekem? Már mondtam neki, hogy a menedzseri pozíció nem nekem való. Rossz előérzetem támadt.

– Figyelj, tudom, hogy ez nem vág annyira a profilodba, de nem te mondtad egyszer, hogy legszívesebben egész nap csak vezetnél?

– Marketinges vagyok – hűtöttem le, mielőtt még nagyon belelovalta volna magát. Elképzelni nem tudom, ez hogy juthatott eszébe, de úgy tűnt, készült.

– Naná! De ezt csak addig csinálnád, amíg nem kapsz jobbat. És képzeld, egy haverom is sofőrködik, azt mondta, tök kényelmes, mindent el tud intézni napközben. Gondolj csak bele! Vezethetsz egész nap! A benzint a cég fizeti, és kapsz mobilt is, látod? – mutatott a hirdetésre. – Jaj, ne légy már finnyás, a halottak is emberek! – húzta el a száját, ahogy meglátta a döbbenetet a szememben.

– Ez egy temetkezési vállalat.

– És? Legalább hallgathatsz zenét, és nem fog zavarni senkit. Az a haverom, tudod, a Béla, na, ő taxis, azt mondta, tele a töke, hogy folyton nyafognak a kuncsaftok, ha rádiót akar hallgatni. Szóval?

A beszélgetés végére összevesztünk. Válogatós vagyok, nyafogós, és fönn hordom az orromat. De majd ha nem lesz mit ennem, nem lesz büdös a munka.

Két órán keresztül gyözködött, hol sírva, hol nevetve. A végén annyira elfáradtam, hogy megígértem neki, ha egy hónap múlva sem talállok munkát, és él még a sofőrmeló, jelentkezem.

Május 11., szerda

Ma volt az interjú, leírom az egészet, mert megüt a guta.

Lelkesen készülődtem a Pinkstarhoz, és mivel az elmúlt napokban a barátaim több festő, zöldséges és óvónői állást is rám akartak erőszakolni, éreztem, hogy ezzel a munkával egyúttal a nyugalmam is visszakaphatnám.

Kívülről fújtam, mit fogok mondani, ha azt kérdezik, mivel foglalkoztam, mit vesztett a cégem, hogy kirúgott, és miért én lennék a legjobb választás számukra. Ja, a Pinkstar egyébként egy női portált üzemeltet, csajos cikkek, csajos dizájn, rózsaszín és drapp, szívecskék és kacsaringók, csupa olyan, ami ugyan fölállalhatatlan, viszont komoly igény van rá, ami fejlődést, hirdetőköt, sok-sok bevételt, nekem pedig fizetésemelést jelent.

Harcra kész voltam, tele energiával. Igazi királynak éreztem magam, hisz behívtak, rám kíváncsiak, pedig az önéletrajzom nem lett se meglepő, se egyedi. (És fapofa sem lehetett túl meggyőző.)

Egy romos bérházba érkeztem, szűk lépcsősoron kellett felaraszolni egy még szűkebb, szürke folyosóra, ahol málladozó vakolat és töredezett kövek fokozták a jó hangulatot. Mivel előző munkahelyem egy óriási üvegpalota volt, aminek építéskor figyelembe vették a feng-shui minden szabályát, még tavacska is kerül a belső udvarba aranyhalakkal, ez most kissé szíven ütött.

De mivel alapvetően optimista vagyok, úgy döntöttem, nem hagyom magam leломbozni, mert a munka és a csapat a lényeg. Amint beléptem, sokkolt a látvány. Csupa tejfölös szájú tinédzser vett körül. Csinosak voltak, trendik és láthatólag nagyon magabiztosak. Sürögtek-forogtak, nagy volt a hangzavar. Egyikük odaugrott hozzám, elcsipogta a nevét, majd rám villantotta fantasztikusan sugárzó mosolyát, és betolt egy pici, tárgyalónak berendezett, sötét szobába, hogy ott várjam meg a nagyfőnököt. Rám csukták az ajtót, csönd lett.

Előredőltem, mint aki komoly és tetre kész. Szokás szerint a lábamat keresztbe tettem, majd átkulcsoltam a lábfejemmel a vádlimat. Aztán villámgyorsan visszatekeredtem. Valahol azt olvastam, a testbeszédet is figyelik, ez pedig mindenképpen valami kényszeres, pszichoszomatikus és egyben akkut problémára utalt volna. De az jó itt, vagy rossz?

Eltettem a napszemüvegemet, nehogy nagyarcúnak gondoljanak. Majd elővettem, nehogy azt higgyék, egy senki vagyok. Azt hiszem, az összes létező pozíciót végigpróbáltam, mire benyitott a fickó. Egy fiatal és nagyon csinos lány is jött vele, kezében egy papírdobozos, rózsaszín szívószálas kávékülönlegesség.

Tudom, miért jó ez, én is csináltam. Kávéval beülni egy megbeszélésre nagyon-nagyon irodás és menő. Az ember élvezi, hogy hazai pályán van, főleg, ha vele szemben egy munkanélküli, harmincas nő ül.

– Lili, örülök, hogy itt vagy. Mesélnél kicsit magadról? – mondta kedvesen mosolyogva a férfi.

És én meséltem. Mire befejeztem, magam is meglepődtem, mekkora ász vagyok. Láttam, hogy a fickónak is imponált az egész. Az ő cégük még nem tart ott, ahol mi jártunk, de láttam a lelkesedést a szemében, amikor elképzelte a bevételi görbéjüket, ahogy megállás

nélkül hasít a csillagos égig. A kiscsaj viszont nem tudott hova tenni. Egyetlen kérdést tett fel, amiből teljesen egyértelmű lett, mit gondol rólam.

– Bár mi nem vagyunk akkora cég – csicseregte lefittyedő szájjal, elnyújtott szavakkal –, mint ahonnan te jössz, de itt is irtó sok ám a munka. Mit gondolsz, így, hogy nincsen tonnányi pénz egy-egy kampányra, és a saját ügyességünkre és leleményességünkre kell hagyatkoznunk, fogsz tudni pörögni?

Meggyőző és bölcs mosollyal kifejtettem, hogy én maga vagyok a pörgés. Közben, valahol a gyomrom legmélyén viszont azt éreztem, hogy most kellene lelépnem. Esetleg előtte az asztalt ráboríthatnám erre a fruskára...

Nem akarom egy huszonéves, kávéját szűrőszelgető lánykának bizonygatni, hogy én kellek nekik. Nem akarok puncsolni és könyörögni. Mindig is sokat dolgoztam, lelkiismeretesen és szívósan – épp ezért egyáltalán nem akarom meggyőzni ezt a lányt semmiről. Szinte láttam magam előtt, ahogy napi nyolc-tíz órában próbálom bizonyítani, hogy igenis tudok dolgozni. Kösz, de nem.

A főnök és a lányka kedvesen mosolyogva hallgatta végig a mondanómat, majd egymásra néztek, és megállapították, hogy nekik már nincsen több kérdésük. Nekem sem volt.

Úgy tántorogtam ki onnan, mint akit fejbe vertek.

Csalódott és mérges voltam, amiért már nem akartam ott dolgozni.

Megyek, és bedobok négy-öt tábla csokit. Vajon mit mondana most a nagyfi? Azt hiszem, megpaskolgatná a kezem, miközben kacagva tanácsolja, hogy szarjak az egészre. Ki akarna ilyen penészvirág bandával dolgozni? És igaza is lenne.

Május 12., csütörtök

Az álláskeresés miatt sikerült két ismerősömet is annyira magamra haragítanom, hogy megfogadták, soha többé nem állnak velem szóba. Nem voltam elég lelkes egy recepció és egy ruhabolti eladói állás miatt. *Zoób Kati, hát nem érted?!*

Érzem, hogy sürgősen kell valami megoldás, mert lassan totális csőd lesz az életem. Már nem tudom, hogy válogató vagyok, vagy igenis reálisak az igényeim. Kicsinál ez a bizonytalanság.

Bár, azért akad valami, ami kifejezetten szórakoztat mostanában. Azt hiszem, ez olyasmi lehet, mint az alkoholistáknak a reggeli, első pohár ital. Tudják, hogy nem kéne, de nem bírnak ellenállni. Így vagyok én mostanában a tévézéssel.

Amíg dolgoztam, soha nem volt időm tévét nézni, ezért fogalmam se volt, micsoda kincsekre lelhet az ember, miközben kapcsolgat. Vannak ugyanis csatornák, amiket szerintem kifejezetten a munkanélkülieknek találtak ki. Azoknak, akik ingerszegény környezetben élnek, és szükségük van a sokkhatásra. Az egyik kedvencem a TLC csatorna.

Rövid idő alatt megtudtam, hogy több száz féle szexuális ferdtülés létezik, és mindegyiknek van külön neve is. Például van, aki az óriásnökre gerjed, akik különböző videókon úgy tapossák el a makettházakat, mint valami melltartós godzilla (makrofília). Meg van, aki arra izgul, ha használt ruhát hord (müzófília).

Azt is megtudtam, hogy léteznek olyan egészségügyi problémák, amiket épeszű ember el se hinne. Egy férfinak például többméteresre nőtt a heréje, amire kapucnis pulcsit(?) húzott, így rejtve el az intim testrészt a járókelők kíváncsi szeme elől. Vagy ott voltak az amishok, egy látszólag konzervatív közösség, akik egy műsor szerint titokban

szexuális orgiákat rendeznek. Meg láttam bizarr vészhelyzeteket, ahol az orvosok krumplit szednek ki a beteg hátsófeléből vagy vasrudat a koponyájából. (Esetleg fordítva.)

De nézhettem pucér játékosokat is az Amazonason, akiknek egy szál tarisznyában kellett kibírniuk huszonegy napot. Szörnyülködhettem a többmillióes esküvői ruhákon, amit a gazdag, amerikai lányok úgy vásároltak maguknak, mint más egy kiló kenyeret.

Ez volt az én kincsesbányám. Titokban faltam a műsorokat, mint valami drogos.

Ma viszont lebuktam. Beugrott hozzám Shulcz, hogy kicsit felvidítson, és hozott egy DVD-t, némi rágcslálnivalót és pár citromos sört. Épp el akarta indítani a filmet, amikor egy rossz mozdulattal véletlenül letörölte a korábban felvett *Amcsi cigánylányok esküvője* című TLC-műsort. Én meg dührohamot kaptam. Olyan pipa lettem, hogy csak dadogtam. Láttam a döbbenetet Shulcz szemében, egyszerűen nem értette, mi történt az ő legjobb barátnőjével.

– Mikor olvastál utoljára?

Váratlanul ért a kérdés. Amikor dolgoztam, a legnagyobb hajtás közben is mindig szakítottam időt az olvasásra. De amióta nincs munkám, valahogy nem köt le. Folyton elkalandoznak a gondolataim.

– Most mit akarsz ezzel?

Shulcz szigorúan összehúzta a szemét.

– Azt mondtad, ráhajtasz az angolra. Jársz már valakihez?

– Mi ez, valami kihallgatás? – kérdeztem sértődötten.

– Csak szeretném tudni, hogy azon kívül, hogy az agysejtjeidet gyilkolod a tévével, van-e más elfoglaltságod is.

– Ugyan már, micsoda egy álszent vagy! Tudd meg, hogy mindenki, aki azt állítja, nem néz tévét, csak sznoboskodik. Különben

is, ez egy ismeretterjesztő csatorna – mutattam új társam logójára a képernyőn.

Shulcz tekintete megváltozott. Kifejezetten vészjósló lett.

– Oké – mondta, majd leült mellém, és az ölébe vette a tál chipset.

– Mi az, hogy oké? – kérdeztem gyanakodva.

– Semmi, nézzük a filmet.

Elindítottam a DVD-t, de egész este azon agyaltam, mit tervel ellenem.

Május 13., péntek

Ma kiderült.

Shulcz korán reggel érkezett, és miután kirángatott az ágyból, a kezembe nyomott egy kávé, és belefogott.

– Azt hiszem, beszélünk kell – mondta, majd keresztbe fonta a karját, és szigorúan rám nézett.

Úgy döntöttem, nem engedek a pszichikai hadviselésnek, és nem szoltam egy szót sem. Némán szemeztünk. Láttam rajta, hogy nem fogja sokáig bírni, nem az a szemezős fajta. Felsőhajtott.

– Hát jó, úgy látom, makacskodsz. Akkor én kezdem. Nincs munkád, és nem látom, hogy beleszakadnál a keresésbe.

– Mi? Eddig tizenegy helyre adtam be az önéletrajzomat! – hörren-tem fel. – Hát mi ez, ha nem keresés?

– Nem az a lényeg, hogy rekordot döntsz. Add be csak ötre, de az az öt tényleg passzoljon! Azonkívül nem igazán fejleszted magad. Úgy volt, hogy amíg nincs munkád, újra angolul tanulsz.

– Nem költhetek erre, le vagyok égve!

Az az igazság, hogy nem vagyok leégve. A cégem szép kis végkielégítést küldött, és még kapok fizetést is. Fogalmam sincs, miért hazudtam.

– Na, látod, erről van szó! Csúszol le. Nincs pénzed, nincs kedved, és ami a legrosszabb, olyan műsorokat nézel, amiket be kéne tiltani! Mikor szörntelenítettél utoljára? – fintorgott a lábamra tekintve.

– Állítólag újra divat a természetesség – vontam meg a vállam.

Shulcz egyre hevesebben magyarázott, csak úgy röpdöstek a hajtincsei gesztikulálás közben. Lehet, hogy fekete helyett nekem is szőkére kéne festetnem a hajam? Állítólag a szőke haj hatására az emberek pozitívabbak.

Hátradőltem. Tudtam, hogy ez sokáig fog tartani.

– Itt az ideje, hogy elfogadd, munkanélküli vagy. Nemcsak épp két munka között, meg épp most váltok, meg blabla – grimaszolt –, hanem mun-ka-nél-kü-li – tagolta. – És ha így van, akkor irány a munkanélküli segély. Elmész, regisztrálsz, és kapsz pénzt. A pénzből pedig elvégzel valami nyelvtanfolyamot, vagy félreteszed rosszabb időkre. Így fizetik a tb-det is, és ha belázasodnál esetleg a sok bugyuta műsortól, legalább rád nézne a háziorvos. Értve vagyok?

Meglepetten néztem Shulczra. Ez eddig eszembe se jutott! Soha nem kellett ilyesmivel foglalkoznom, a cég intézett mindent. Tb, járulékok, adóbevallás, adózás... Lövéssem nincs, mit kell tennem. Na, de majd a gugli kisegít.

Május 14., szombat

Utánanézttem, nem nagy kaland, a munkaügyin segítenek elhelyezkedni, és még pénzt is kapok. Hétfőn megyek, és elintézem.

Május 16., hétfő

Pünkösöd van, szóval minden zárva. Teljesen összefolynak a napok, mióta nem dolgozom. Majd holnap elintézem.

Május 17., kedd

Nem intéztem el.

Reggel felhívott egy exkollégám, hogy meséljem el, hogyan rúgtak ki, mert halál biztos benne, hogy neki is hamarosan annyi, és szeretne rá felkészülni. Elmondtam, majd két és fél órát beszélt még a rejtélyes és gyanús jelekről, amik egyértelművé tették számára, hogy ki akarják rakni. Mire letettem, bezárt a munkaügyi.

Május 18., szerda

Reggel már ott voltam a Katona József utcában, mert heti kétszer fogadják azokat, akik még nincsenek regisztrálva a rendszerben. Fél kilencre érkeztem, de már akkor is hatalmas volt a sor.

Szánalmasnak éreztem magam, ahogy ott ácsorogtam a segélyért. Segély. Ezt a szót legszívesebben lehúznám a klotyón.

Életemben nem kértem pénzt senkitől, nem volt hitelem, de még baráti kölcsönre se volt szükségem. És most ott állok a Tátra–Katona sarkán segélyért, olyan harmincad magammal.

Nagyjából háromnegyed óra után végre bejutottam, de még csak most értünk a sorszámos automatához. További egy órát kellett várni, az utolsó tíz percben már úgy bámultam a sorszámkivetítőt, hogy

bekönnyezett a szemem. Aztán felvillant az én számom, és leülhettem egy ablak elé. Mellettem még másik két játékos ült a saját ablakánál, folyamatosan beszéltek, olyan hangosan, hogy nehéz volt nem rájuk figyelni.

Az ügyintéző mindenféle kérdést intézett hozzám, hogy mit dolgoztam, mi a végzettségem, milyen nyelven beszélek. Nagy elánnal belevágtam, milyen értékes munkaerő vagyok, de azonnal belém fojtotta a szót, hogy csak a kérdésre válaszoljak, mert ez nem fontos. És csak az adminisztráció miatt kellene az adatok.

Beadtam az egész paksamétát, amit még a munkahelyemen kaptam, olyan tízperces fénymásolatást követően pedig megkaptam végre az Álláskereső kiskönyvét. Az ügyintéző közölte, hogy csak akkor fogják az összeget utalni, ha együttműködöm.

Összeugrott a gyomrom. Vajon itt mit takar az együttműködés? Biztosan valami olyat, amit én nem akarok, de meg fogok tenni a havi huszonnégyezer forintért.

Közben mellettem egyre hangosabban monologizál a nő, hogy a köcsög főnöke azt ígérte, minimálra bejelenti, de szart az egészre, erről csak nem ő tehet?

Próbáltam Mártára, az én ügyintézőmre fókuszálni, aki elmondta, hogy az együttműködés azt jelenti, részt kell vennem egy csoportos és egy egyéni tanácsadáson, majd időnként meg kell jelennem, hogy lássák, aktív munkakereséssel töltöm az időm. Megkaptam az időpontot, és mielőtt utamra bocsátott volna, elmondta, figyeljek arra, hogy a kiskönyvben legyen benne minimum háromszor, hogy jelentkeztem valamilyen állásra. Mindegy, mit írok be, ezen ne izguljak, csak legyen benne valami. Csak formáság, tette hozzá, mert különben nem folyósítják az összeget.

Mindent megértettem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ez nem a valódi segítségről szól, hanem egy olyan rendszerről, amivel a kutya se foglalkozik. Egy kifizetőhely, egy bankautomata, ha úgy tetszik, cserébe csupán látványelemeket kérnek. Kiskönyvbe írogatás, csoportos és egyéni tanácsadás, mint a drogosoknak. Ilyen erővel lehetett volna Lecsúszottak kiskönyve vagy Esélytelenek kiskönyve is a felirat a bizonyítványomon.

Bólintok, persze, együttműködöm, naná.

Jöhet a következő.

Ahogy elhaladtam az információs fal előtt, megakadt a szemem a sokféle sajtocetlin, amin állást kínáltak. Árfutottam őket, és megláttam egyet, ami felkeltette a figyelmemet. Marketingest keresett egy cég, hallottam is már róluk, jó nevük van a szakmában. Egészen meglepődtem, mert egyetlen állásportálon sem találkoztam ezzel, pedig lassan kívülről fújom a hirdetéseket. Csak egy telefonszám szerepelt a papíron, de gondoltam, ott helyben meg is kérdezem, hová küldjem az önéletrajzomat. Felhívtam őket, abban reménykedtem, ha oda behívhatnak interjúzni, biztosan összejön a munka, mert tényleg passzolnánk.

Kicsöngött, és egy női hang szólt bele.

– Yours ügynökség, tessék.

– Üdvözlöm, csak szeretnék érdeklődni, hogy milyen e-mail-címre küldhetem az önéletrajzomat, a hirdetésen nem látom.

Csend. Az én ízlésemnek kicsit talán túl hosszú is.

– Hol látta a hirdetést?

– Épp itt vagyok a tizenharmadik kerületi munkaügyi központban, ide van kitéve.

– Kérem, hölgyem, akkor megtenné, hogy leveszi onnan? Fél éve kerestünk embert, akit természetesen ez idő alatt meg is találtunk.

Némi gúnyt hallottam ki a hangjából, amitől elkezdett fortyogni bennem a düh.